

Dragi bratje in sestre. Pesnica Mila Kačič je morda v enem svojih najlepših verzov izrazila misel, ki jo bolj ali manj vsi nosimo v srcu, čeprav je ne znamo tako ubesediti: »Ni smrt tisto, kar nas loči, in življenje ni, kar druží nas. So vezi močnejše. Brez pomena zanje so razdalje, kraj in čas« (Mila Kačič).

Naši spomini na pokojnega nadškofa Alojza Urana potrjujejo njen pesniški uvid. Nam, kristjanom, pa vse povedo Jezusove besede, ki jih je ob smrti prijatelja Lazarja povedal njegovi sestri Marti: »Jaz sem vstajenje in življenje: kdor vame veruje, bo živel, tudi če umre; in vsakdo, ki živi in vame veruje, vekomaj ne bo umrl« (Jn 11,25-26).

S to sveto mašo se spominjamo druge obletnice njegove smrti. Priporočamo ga nebeškemu Očetu. V njegovi hiši je veliko bivališč in Jezus je obljubil, da bo prišel po nas in nas vzel k sebi, da bomo tudi mi tam, kjer je on (prim. Jn 14,2). Nad pokojnim nadškofom Uranom je Jezus svojo obljubo izpolnil pred dvema letoma, v jutru velike sobote. Ob tej uri običajno duhovniki in verniki prižigajo in blagoslavljujejo ogenj, s katerim potem zakurijo v svojih domovih.

Tisto leto je bilo drugačno. Zaradi epidemije je bilo življenje skoraj ustavljeno. Velika sobota je bila zelo podobna tisti prvi veliki soboti, ko so učenci in Marija in druge žene trepetali pred nasiljem in žalovali za Jezusom, ki ga je Jožef iz Arimateje prejšnji večer pokopal v svoj grob. Dan molka, odmaknjenosti in za učence tudi zaprtosti za zapahnenimi vrati dvorane zadnje večerje. Podobno kot velika sobota pred dvema letoma – dan pobožnega ostajanja pri Jezusu v Božjem grobu, čeprav samo v zbrani molitvi, in ostajanje v svojih domovih.

Takrat se je od svojega zemeljskega življenja poslovil nadškof Alojz Uran. Na tisto veliko soboto je zadnjič izpovedal geslo, ki si ga je izbral ob škofovskem posvečenju: Da, Oče! Ni ga izpovedal z besedami, ni ga zapisal na papir, izpovedal ga je s svojim življenjem, ko je sledil Jezusovim besedam: „Če hoče kdo hoditi za menoj, naj se odpove sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj“ (Mr 8,34). Križ bolezní, ki ga je nosil, je v zvestobi svojemu škofovskemu geslu potrpežljivo vzel na rame in ga nesel za Jezusom, trpečim, križanim, umrlim in vstalim. Z apostolom Pavlom je ponavljal: „Zaradi njega sem zavrgel vse in imam vse za smeti, da bi bil Kristus moj dobiček ... da bi spoznal njega in moč njegovega vstajenja ter delež pri njegovem trpljenju, pri tem pa postajam podoben njegovi smrti, da kako pridem do vstajenja od mrtvih“ (Flp 3,8-11).

Drugo obletnico smrti nadškofa Urana obhajamo v začetku velikega tedna Jezusovega trpljenja, smrti in vstajenja. Z Jezusom bomo v tem tednu prehodili pot do njegove ure, ko je vse pritegnil k sebi. Z njim bomo na Kalvariji, z njim bomo v grobu in z njim bomo tudi v zmagoslavju vstajenja.

Kaj pa pravzaprav pomeni biti z Njim? Odgovor dobimo v današnji Božji besedi. Berilo je odlomek iz Knjige preroka Izaija in nam v premišljevanje ponuja prvi spev o Gospodovem služabniku.

V času, ko se zdi, da po svetu nasilje dviga glavo, da nasilje vedno bolj uveljavlja teptanje človekovega dostojanstva tako posameznih ljudi kot tudi celotnih narodov; v času, ko za doseg določenih ciljev za nekatere ljudi nobena cena ni previsoka, ko človekovo življenje za takšne ljudi postane manj vredno in manj pomembno od dobrega počutja njihovih hišnih ljubljencev, ko rjove orožje in se polnijo množične grobnice, Božja beseda, ki prihaja iz prerokovih ust, govori o diametralno drugačnem načinu delovanja.

„Ne bo vpil, ne bo povzdigoval in ne dal slišati svojega glasu po ulicah. Nalomljenega trsta ne bo zlomil in tlečega stenja ne ugasil, zvesto bo delil pravico. Ne bo opešal in ne klonil, dokler ne vzpostavi pravice na zemlji in otoki ne dočakajo njegove postave.“ „Oni pa niso hoteli poslušati, temveč so uporno obračali hrbet in si mašili ušesa, da niso slišali“ (Zah 7,11).

Mar nismo priče tega tudi danes. Koliko stvari se danes dogaja na ulici. Ulica je ugoden prostor za proteste in parole. Gospodov služabnik pa ima resnico in v resnici je tudi beseda. Beseda s sporočilom, beseda z vsebino. V resnici je beseda upanja in beseda življenja. Beseda, ki ne vpije, ker spoštuje človeka in njegovo svobodo, pa vendar je dovolj glasna, da seže do skrajnih meja zemlje in vse narode naredi za Gospodove učence.

Ta način delovanja Gospodovega služabnika ni izraz bojzljivosti ali prestrašenosti. Nasprotno. Ko Gospodov služabnik doživlja nasprotovanje ali celo preganjanje, mora oči upreti v svojega Gospoda in se od njega učiti, da mora v največjem divjanju nasilja njegova beseda postati molitev in prošnja k Očetu za nasilnike.

V takšni drži Gospodov služabnik začne doživljati globoko Božjo bližino, kajti Bog ga je poklical v pravičnosti, ga prijel za roko in ga čuval, da je mogel odpirati slepe oči, pripeljati jetnike iz zapora, iz ječe tiste, ki sedijo v temi. Na ta način Gospodov služabnik izvršuje svojo službo v zvestobi Božjemu klicu.

Po drugi strani pa Gospodov služabnik vedno znova doživlja bližino in podporo Boga in ljudi. V evangeliju smo slišali, kako je Marija vzela funt dragocenega olja iz pristne narde, mazilila Jezusu noge in jih brisala s svojimi lasmi. Vsa hiša se je napolnila z vonjem olja.

Stari latinci so poznali rek: Bonum est diffusivum sui – dobro se samo razdaja. Prav to se je zgodilo v tej hiši. Ne gre toliko za vonj olja, kakor za vonj dobrote, ki jo je pokazala Marija. Tudi Judovo negodovanje in lažno sklicevanje na skrb za reveže tega vonja ne more utišati. Kakor tudi vse zlo sveta in vsa hudobija ljudi ne moreta utišati tistega vonja po dobrem, ki se širi iz zvestobe Gospodovih služabnikov svojemu Gospodu. Nihče nikoli ne bo mogel utišati Jezusovega življenja in njegove daritve. Nihče ne bom mogel nikoli utišati življenj svetnikov in pričevalcev za našega Boga. Nihče ne bo mogel nikoli utišati tudi naših dobrih del, naše zvestobe Bogu in našega življenja po evangeliju, zlasti v časih, za katere se zdi, da se je obzorje stemnilo.

Gospod nadškof Uran je pred dvema letoma svoje življenje izročil v Očetove roke. Prosimo dobrega Boga, naj se mu ves podari, da ga bo mogel gledati iz obličja v obličje.

Prosimo dobrega Boga tudi sami zase, da bomo po vzoru Gospodovega služabnika oznanjevalci resnice. Naj se tudi po našem krščanskem življenju v tem svetu vedno bolj širi vonj dragocenega olja dobrih dejanj, spoštljivih odnosov in predane vere v Boga.

Naj nas veliki teden, ki smo ga začeli, vodi po stopinjah našega Gospoda Jezusa. Naj nas uči sočutne ljubezni do Njega in do vseh njegovih bratov in sester, ki v našem času in v našem svetu nosijo svoje križe in se vzpenjajo svoji smrti naproti. Naj nas uči ganljive pozornosti, da ne bomo zagledani sami vase, ampak bomo znali opaziti in spoštovati tudi bolečine in trpljenje drugih. Predvsem pa naj nas nauči nenehnega odpuščanja in stanovitosti v molitvi za vse ljudi.

Gospod, daj pokojnemu nadškofu Alojzu Uranu večni pokoj! In večna luč naj mu sveti. Naj počiva v miru. Amen.